

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2025.1.65>**А. І. Кисько**

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності
та інформаційної безпеки факультету № 3
Донецького державного університету внутрішніх справ
ORCID ID: 0009-0008-0758-1641

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ПІДТРИМАННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ

У статті розкривається зміст, цілі та основні завдання державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку в Україні. Обґрунтовано, що публічна безпека і порядок виступають складовою частиною загальної державної стратегії безпеки та формуються через системну, взаємопов'язану діяльність органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та інститутів громадянського суспільства. На основі структурного аналізу запропоновано розглядати систему забезпечення публічної безпеки і порядку як комплексну модель, що включає декілька ключових компонентів: державні інституції, відповідальні за формування та реалізацію безпекової політики; кадрові, матеріально-технічні й фінансові ресурси; сучасні технології, що забезпечують ефективність практичної діяльності суб'єктів безпеки; а також організаційно-правові заходи, спрямовані на досягнення визначених результатів. Підкреслюється значний вплив внутрішніх і зовнішніх факторів, передусім воєнних загроз, соціальних ризиків і рівня суспільної довіри на ефективність державної політики у сфері публічної безпеки і порядку.

У статті доведено, що забезпечення публічної безпеки слід розглядати як динамічну модель, здатну адаптуватися до сучасних викликів, інтегрувати наявні ресурси, новітні технології та управлінські рішення, забезпечуючи стійкий стан захищеності особи, суспільства та держави. Автором окреслено перспективні напрями вдосконалення державної політики у сфері публічної безпеки і порядку, серед яких пріоритетними є: формування єдиного стратегічного підходу до управління безпековими процесами; укріплення міжвідомчої координації; запровадження спільного планування та чітких алгоритмів взаємодії між суб'єктами безпеки; розвиток горизонтального обміну інформацією та підвищення колективної відповідальності за досягнення результатів. Аргументовано, що реалізація цих підходів сприятиме підвищенню стійкості національної системи безпеки в умовах сучасних загроз, зокрема воєнного характеру.

Ключові слова: безпека, порядок, політика, держава, ресурси, технології, взаємодія, загрози, управління.

Постановка проблеми. У сучасних умовах публічна безпека і порядок перетворилися на один із основних напрямів державної політики, від ефективності якого залежить стабільність функціонування суспільства, рівень довіри громадян до державних інституцій та здатність держави реагувати на внутрішні й зовнішні загрози. Попри наявність нормативно визначених повноважень суб'єктів забезпечення публічної безпеки, у практичній діяльності все ще спостерігаються

суттєві проблеми, пов'язані з відсутністю єдиного стратегічного підходу, недостатньою координацією між органами влади, фрагментарністю управлінських рішень та обмеженістю ресурсного забезпечення. Основна складність полягає в тому, що система забезпечення публічної безпеки і порядку в Україні не функціонує як цілісний, інтегрований механізм. Державні інституції, органи місцевого самоврядування та громадські структури нерідко діють розрізнено, що ускладнює реаліза-

цію спільної політики. Додатковими факторами ускладнення є посилення воєнних загроз, зростання соціальних ризиків, інформаційна нестабільність, зміна характеру криміногенних процесів та загальне падіння рівня суспільної довіри. У таких умовах традиційні підходи виявляються недостатніми, що висвітлює проблему відсутності адаптивної, динамічної моделі управління безпековими процесами.

У зв'язку з чим, постає наукова потреба у всебічному дослідженні сутності, мети та завдань державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку, визначенні її структурних елементів, а також у розробленні концептуальних підходів до формування цілісної, узгодженої і ресурсно забезпеченої системи безпекового управління.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Питання змісту, мети та завдань державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку є предметом дослідження низки вітчизняних науковців, які формують теоретичне підґрунтя для удосконалення системи безпекового управління державою. У контексті загальних положень державної політики та публічного адміністрування проблематика безпеки розглядається у працях таких учених, як: В. Авер'янов, О. Бандурка, В. Бакуменко, І. Голосніченко, О. Джафарова, В. Коваленко, М. Ковалів, О. Костенко, О. Моїсєєв, М. Пашковський, В. Плішкін, О. Шамрай та інших дослідників. У їх роботах розкрито теоретичні основи державного управління, принципи публічної безпеки, роль правоохоронних органів та органів місцевого самоврядування у забезпеченні безпекових процесів. У наукових працях цих авторів підкреслюється важливість формування комплексної політики безпеки, що ґрунтується на міжвідомчій взаємодії, ефективному ресурсному забезпеченні, сучасних управлінських технологіях та участі громадськості у вирішенні безпекових питань. Значна увага приділяється питанням організації діяльності Національної поліції, взаємодії органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, удосконаленню нормативно-правових механізмів забезпечення публічної

безпеки. Аналіз сучасного стану наукових досліджень дає можливість узагальнити напрацьований теоретичний матеріал і водночас засвідчує, що низка важливих аспектів залишається недостатньо розробленою. Насамперед це стосується інтеграції ресурсного, технологічного та організаційно-правового забезпечення у єдину модель державної політики, удосконалення механізмів міжвідомчої координації, формування спільних алгоритмів управління безпековими процесами та адаптації цих механізмів до умов воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. В науковій літературі «публічний порядок і безпека» розглядається як багатовимірне поняття, яке охоплює широку сферу суспільних відносин, від міжособистісної взаємодії у публічному просторі до організації функціонування державних інститутів. Зокрема, на думку В. Е. Фатхутдінова, основна відмінність між такими поняттями як «публічний» і «громадський» полягає в певних акцентах: перше асоціюється насамперед із відкритістю, гласністю та прозорістю, тоді як друге – із соціальною взаємодією та суспільними відносинами. Виходячи з цього, коли йдеться про «публічний порядок» або «публічну безпеку», акцент робиться на всіх суспільних процесах загалом, та на забезпеченні відкритого, контрольованого стану упорядкованості в певному публічному просторі, зокрема [12, с. 49].

На нашу думку державна політика у сфері підтримання публічної безпеки і порядку в Україні – це системна, ризик-орієнтована і заснована на доказах діяльність уповноважених органів державної влади (у взаємодії з органами місцевого самоврядування та громадянським суспільством), спрямована на забезпечення національних інтересів, безпечного стану публічних відносин, стійкості державних інститутів і захист прав та свобод людини. Така діяльність реалізується через узгоджений комплекс адміністративно-правових, організаційних, превентивних і, за потреби, примусових заходів, побудованих на певних принципах. Сьогодні її метою є забезпечення стану упорядкованості публічних відносин, за якого

мінімізуються ризики дестабілізації та не допускається посягання на базові цінності суспільства й держави, з урахуванням викликів воєнного стану та післявоєнного відновлення.

Визначивши сутність державної політики у сфері підтримання публічної безпеки і порядку та мету доцільно конкретизувати її основні *завдання*, які відображають практичний зміст реалізації цієї політики та забезпечують досягнення поставленої мети. Їх доцільно класифікувати за рівнем реалізації, функціональним змістом і часовою перспективою.

1. За рівнем реалізації.

Стратегічні завдання полягають у формуванні довгострокових засад безпекової політики, розробленні нормативно-правових, організаційних і фінансових механізмів гарантування публічної безпеки, створенні ефективної системи управління ризиками.

Тактичні завдання спрямовані на удосконалення діяльності суб'єктів безпекової системи, підвищення їх координації, професійної підготовки, ефективності реагування на надзвичайні події, а також на запровадження сучасних технологій моніторингу та аналізу загроз.

Оперативні завдання передбачають реагування на конкретні виклики і загрози, локалізацію наслідків надзвичайних чи інших ситуацій, підтримання правопорядку під час воєнних дій чи масових заходів, охорону стратегічних об'єктів та критичної інфраструктури.

2. За функціональним змістом.

Превентивні (профілактичні) завдання полягають у попередженні правопорушень, формуванні правосвідомості населення, підвищенні довіри до правоохоронних органів, створенні умов для зменшення соціальних і криміногенних ризиків.

Реагуючі завдання охоплюють заходи щодо припинення протиправних дій, ліквідації наслідків загроз, оперативного відновлення публічного порядку та забезпечення правового реагування на правопорушення.

Стабілізаційні завдання спрямовані на відновлення нормального функціонування суспільства після певних подій, забезпе-

чення стійкості державних інститутів і систем життєзабезпечення.

3. За часовою перспективою.

Короткострокові завдання реалізуються в межах оперативних рішень – забезпечення громадського порядку під час масових заходів, реагування на надзвичайні події, захист населення у зоні бойових дій.

Середньострокові завдання передбачають удосконалення правового регулювання, модернізацію інфраструктури безпеки, розвиток взаємодії між військовими, поліцією та цивільним населенням.

Довгострокові завдання пов'язані з побудовою інтегрованої національної системи публічної безпеки, орієнтованої на сталий розвиток, євроінтеграційні стандарти та цифровізацію безпекових процесів.

Отже, основним завданням державної політики у сфері публічної безпеки і порядку в умовах воєнного стану є адаптація системи безпеки до нових викликів і загроз, підвищення її стійкості, забезпечення безперервного функціонування інститутів влади та дотримання правового порядку навіть за умов збройного протистояння.

Організація роботи із забезпечення публічної безпеки і порядку в Україні покладена на Національну поліцію України, яка тісно взаємодіє з Національною гвардією України. Обидві інституції виконують завдання відповідно до своїх функцій і законодавчих повноважень. Так, згідно із Законом України «Про Національну поліцію», поліція є центральним органом виконавчої влади, який служить суспільству шляхом охорони прав і свобод людини, протидії злочинності та підтримання публічної безпеки і порядку [9].

Водночас, відповідно до Закону України «Про Національну гвардію України», Національна гвардія є військовим формуванням з правоохоронними функціями, що входить до системи Міністерства внутрішніх справ України та призначена для виконання завдань із захисту життя, прав, свобод і законних інтересів громадян, охорони громадської безпеки й порядку, а також у взаємодії з правоохоронними органами – для забезпечення державної безпеки, охорони державного кордону та

протидії терористичній діяльності, незаконним воєнізованим формуванням і злочинним організаціям [8].

Доцільно зауважити, що висновок із роботи І. В. Зозулі та О. І. Довганя стосується важливості адаптації Національної поліції України до нових викликів у сфері публічної безпеки. У дослідженні підкреслюється, що реформа поліції, здійснена на основі Закону України «Про Національну поліцію», спрямована на створення органу, який не лише забезпечує громадський порядок, але й служить суспільству, захищаючи права та свободи громадян. Крім того, у роботі висловлюється думка про необхідність офіційного закріплення мети діяльності Національної поліції, що включає співпрацю з громадськістю у напрямку профілактики правопорушень. Також автори наголошують на необхідності переходу від реактивної до проактивної моделі діяльності поліції [4, с. 125–126]. Тобто, це означає, що поліція повинна більше зосереджуватись на запобіганні кримінальним правопорушенням та активній співпраці з громадськістю, що є ключовим елементом сучасних поліцейських систем у розвинених країнах.

Важливе місце у реалізації завдань із забезпечення публічного порядку посідає діяльність патрульної поліції, адже саме її працівники щоденно взаємодіють із громадянами – представниками різних соціальних, професійних, освітніх верств, а також із людьми різних політичних і релігійних переконань. Така взаємодія надає патрульним змогу оперативно реагувати на зміни у суспільних настроях і криміногенній ситуації, що робить їх ключовою ланкою у системі публічної безпеки. Працівники патрульної поліції виконують комплекс функцій, серед яких: виявлення, попередження й припинення кримінальних правопорушень; аналіз і прогнозування криміногенних процесів; реагування на порушення публічного порядку; виявлення причин і умов, що сприяють правопорушенням, та вжиття заходів щодо їх усунення. Важливим напрямом їхньої роботи є профілактика соціальної напруги, сприяння розв'язанню конфліктних ситуацій і впровадження програм

партнерства поліції з громадою у сфері безпеки. Серед пріоритетів розвитку підрозділів превентивної діяльності слід назвати підвищення ефективності управління, удосконалення організаційної структури системи та оптимізацію взаємодії між її елементами при збереженні основоположних принципів та функцій. Правові засади діяльності підрозділів превентивної поліції у сфері охорони публічного порядку визначаються законодавством України. Нормативну основу становлять Конституція України, Кримінальний кодекс, Кодекс України про адміністративні правопорушення, Закон України «Про Національну поліцію», інші закони та підзаконні нормативно-правові акти, які регламентують організацію превентивної діяльності, визначають її форми, методи, завдання й повноваження. Підрозділи превентивної діяльності є основою системи публічної безпеки, адже саме вони здійснюють адміністративно-правовий захист суспільних відносин від злочинних та інших протиправних посягань, забезпечуючи стабільність, порядок і безпечне середовище для громадян [5, с. 102–103].

Під час забезпечення публічного порядку здійснюється комплекс взаємопов'язаних заходів, серед яких важливе місце посідає використання технічних засобів, що забезпечують підвищення мобільності, маневреності та оперативності підрозділів поліції. Застосування сучасних технічних засобів сприяє ефективному управлінню силами і засобами під час виконання службових завдань, підвищує рівень координації дій особового складу, а також загальну результативність правоохоронної діяльності. Технічні засоби, що використовуються в діяльності поліції під час забезпечення публічного порядку, можна класифікувати за такими основними групами: а) транспортні засоби – патрульні автомобілі, мотоцикли, катери, велосипеди, спеціальні автомобілі, вертольоти, а також автотранспорт для перевезення особового складу та техніки; б) засоби зв'язку і сигналізації – радіостанції, пристрої звукопідсилення, телекамери та телемонітори, стаціонарні й мобільні телефони, різні системи оповіщення і сигналізації; в) табельне озбро-

ення, спорядження, спеціальні засоби та апаратура – вогнепальна зброя, засоби індивідуального захисту, спостереження та фіксації правопорушень, а також інші спеціалізовані інструменти [6, с. 228].

Особливої актуальності набуває інтеграція інноваційних технологій у систему взаємодії суб'єктів публічної безпеки. Йдеться про впровадження автоматизованих систем відеоспостереження, моніторингу масових заходів, цифрових платформ обміну інформацією, аналітичних центрів (ситуаційних хабів), які дають змогу швидко координувати дії різних органів, приймати рішення на основі актуальних даних, а також оперативно інформувати громадськість. Такі інструменти істотно підвищують ефективність реагування, покращують рівень профілактики правопорушень та зміцнюють контроль за діями персоналу служб безпеки. Крім того, важливою складовою є професійна підготовка і підвищення кваліфікації працівників усіх органів публічної влади, що беруть участь у забезпеченні публічного порядку. Навчання має охоплювати не лише технічні та тактичні навички, але й етичні аспекти, знання міжнародних стандартів прав людини, особливості комунікації з вразливими групами населення, методи деескалації конфліктів, дії в умовах надзвичайних ситуацій. Такий підхід сприяє формуванню культури взаємоповаги, відповідальності і законності у діяльності безпекових структур [7, с. 67].

Результативність та ефективність діяльності підрозділів, відповідальних за охорону публічного порядку, безпосередньо залежать від комплексного поєднання правових, організаційно-тактичних і технічних засобів, що мають спільну спрямованість і функціонують у межах налагодженої системи управління. Саме узгоджене застосування цих елементів забезпечує стабільність публічного порядку, своєчасне реагування на правопорушення та високий рівень захисту громадян від загроз громадській безпеці [5, с. 108–109].

Сфера підтримання публічної безпеки та порядку потребує особливо побудови таких суспільних відносин, що регулюватимуться на принципах, зазначених вище,

та ряду інших як своєрідним надбанням довготривалої історії держави і права в питанні взаємовідносин держави і громадянина. Така особлива потреба виникає внаслідок того, що основними суб'єктами реалізації державної політики із підтримання публічної безпеки і порядку виступають правоохоронні та інші органи спеціального призначення із правоохоронними функціями, які займаються окремими питаннями безпеки. Такі органи наділені особливими повноваженнями, що виділяють їх з-поміж інших органів державної влади, мають у своєму складі озброєні формування, спецзасоби, можуть застосовувати примус та притягувати правопорушників до відповідальності. Щоб такі органи влади діяли в рамках правової демократичної держави заради служіння інтересам усього суспільства, вони мають здійснювати таку діяльність на основі принципу взаємодії з населенням на засадах партнерства. Так, С. І. Шевченко слушно наголошує, що взаємодія між громадянами та, наприклад, поліцією є необхідною умовою для побудови довірливих відносин між громадянами та правоохоронними органами [13, с. 165].

Про визначні принципи, які є фундаментом різних галузей права, пишуть дослідники з теорії держави і права, адміністративного права, поліцейстики, кримінального права тощо. О. В. Старчук поділяє дослідників у поглядах на розуміння змісту принципів відповідно до прихильності до двох основних концепцій. Прихильники першої спираються на принципи позитивізму: «принципи права – це ідеї, теоретичні, нормативно-керівні положення того чи іншого виду людської діяльності, які конкретизуються в змісті правових норм та об'єктивно зумовлені матеріальними умовами існування суспільства. Відповідно до другої концепції, яка бере початок від ідеї природного права, принципи права розуміють як керівні ідеї, об'єктивно властиві праву відправні начала, незаперечні вимоги (позитивні зобов'язання), які ставлять до учасників суспільних відносин із метою гармонійного поєднання індивідуальних, групових і громадських інтересів та визначають зміст і спрямованість правового регулювання, відображають най-

важливіші закономірності соціально-економічної формації [11, с. 40].

Дослідники різних галузей адміністративного права по-різному підходять до розуміння змісту принципів, зокрема тих, на основі яких будується діяльність органів виконавчої влади. Зокрема, В. В. Репело під принципами права в адміністративній діяльності Державної міграційної служби розуміє «фундаментальні засадничі ідеї та положення, на основі яких побудовані норми інституту Державної міграційної служби, які визначають зміст її адміністративно-наглядової, адміністративно-юрисдикційної, профілактичної, публічно-сервісної, правотворчої, правоохоронної та внутрішньо-організаційної діяльності» [10, с. 68].

У загальнотеоретичному аспекті, М. В. Цвік та О. В. Петришин визначають принципи як «найбільш загальні вимоги, що ставляться до суспільних відносин та їх учасників, а також вихідні керівні засади, що виражають сутність права і впливають з ідей справедливості та свободи, визначають загальну спрямованість і найістотніші риси чинної правової системи» [2, с. 197]. В. М. Василенко вважає, що принципи права є «основою правового регулювання, яка визначає подальший розвиток правової системи та основні напрями врегулювання суспільних відносин шляхом закріплення в законодавстві правил і вимог до поведінки суб'єктів або їх діяльності» [1, с. 95]. Аналогічно, О. В. Зайчук визначає принципи права як «вихідні, визначальні ідеї, положення та установки, що складають моральну та організаційну основу виникнення, розвитку і функціонування права» [3, с. 23].

Отже, узагальнюючи наведені підходи, можна визначити, що принципи державної політики у сфері підтримання публічної безпеки і порядку – це вихідні положення, які визначають зміст, напрями й методи реалізації державної політики у цій сфері. Вони відображають систему базових цінностей, на яких ґрунтується діяльність держави щодо забезпечення публічної безпеки, захисту прав і свобод громадян, підтримання правопорядку та стабільності суспільства. При цьому такі принципи мають бути закріплені не лише

у нормативно-правових актах, що визначають адміністративно-правовий статус органів державної влади, а й реалізовуватися у їхній щоденній практичній діяльності, що забезпечує узгодженість державної політики з реальними управлінськими процесами.

Висновки. Забезпечення публічної безпеки і порядку в Україні є частиною загальної державної стратегії безпеки, що передбачає взаємопов'язану діяльність органів виконавчої влади, місцевого самоврядування та інститутів громадянського суспільства. З позиції імплементації забезпечення публічної безпеки і порядку можна визначити як цілісну систему, що включає взаємодію таких основних компонентів, як: державні інституції, відповідальні за реалізацію безпекової політики; ресурси (кадрові, матеріально-технічні, фінансові), які забезпечують стабільність і ефективність функціонування; технології (сукупність спеціальних знань, методів і навичок), що використовуються у практичній діяльності; організаційно-правові заходи (програми, стратегії, плани дій), спрямовані на досягнення визначених результатів; внутрішні та зовнішні фактори впливу, серед яких особливу роль відіграють воєнні загрози, соціальні ризики та рівень суспільної довіри. Узагальнення цих елементів дає підстави розглядати забезпечення публічної безпеки і порядку у тому числі і як динамічну модель, що адаптується до сучасних викликів, інтегрує ресурси, технології й управлінські рішення та спрямована на досягнення стійкого стану захищеності особи, суспільства й держави. У перспективі розвитку державної політики у сфері підтримання публічної безпеки і порядку доцільно сформулювати єдиний стратегічний підхід до управління безпековими процесами, який ґрунтуватиметься на принципах міжвідомчої координації, спільного планування, чітких алгоритмів взаємодії між суб'єктами безпеки, горизонтального обміну інформацією та колективної відповідальності за результати.

Список використаної літератури:

1. Василенко В. М. Принципи громадського контролю за діяльністю національної поліції. *Європейські перспективи*. 2018. № 4. С. 93–99.

2. Загальна теорія держави і права: підручник / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін.; за ред. М. В. Цвіка, О. В. Петришина. Харків: Право, 2009. 584 с.
3. Зайчук О. В. Принципи права в контексті розвитку загальної теорії держави і права. *Альманах права*. 2012. Вип. 3. С. 22–28.
4. Зозуля І. В., Довгань О. І. «Мета та завдання реформування Національної поліції України у контексті забезпечення публічної безпеки». *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2017. №1. С. 122–130.
5. Кобзар О. Ф. Поліцейська діяльність в Україні: адміністративно-правовий аспект : монографія. Харків ; Дніпро : Панов, 2015. 316 с.
6. Лошицький М. В. Теоретико-правові засади адміністративно-поліцейської діяльності держави: дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2014. 392 с.
7. Орлів М. С. Підвищення кваліфікації керівних кадрів органів влади: механізми формування сучасної моделі : монографія. Київ, 2018. 300 с.
8. Про Національну гвардію України : Закон України від 13.03.2014 р. № 876-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/876-18#Text>
9. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII .URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/580-19>
10. Репело В. В. Адміністративно-правові засади діяльності Державної міграційної служби України: дис. ... докт. філософ. 081 – Право. Дніпро, 2021. 260 с.
11. Старчук О. В. Щодо поняття принципів права. *Часопис Київського університету права*. 2012. № 2. С. 40–43.
12. Фатхутдінов, В. Е. Громадський VS публічний у дзеркалі правничої герменевтики. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2015. Вип. 4. Т. 1. С. 45–50.
13. Шевченко С. І. Особливості взаємодії Національної поліції з громадськістю в процесі забезпечення публічного порядку. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2017. Вип. 6. С. 123–128.

Kysko A. I. Conceptual principles of formation and implementation of state policy in the sphere of maintaining public security and order

The article reveals the content, goals and main tasks of state policy in the sphere of ensuring public security and order in Ukraine. It is substantiated that public security and order are an integral part of the general state security strategy and are formed through the systematic, interconnected activities of executive bodies, local governments and civil society institutions. Based on structural analysis, it is proposed to consider the system of ensuring public security and order as a complex model that includes several key components: state institutions responsible for the formation and implementation of security policy; personnel, material and technical and financial resources; modern technologies that ensure the effectiveness of the practical activities of security entities; as well as organizational and legal measures aimed at achieving certain results. The significant influence of internal and external factors, primarily military threats, social risks and the level of public trust on the effectiveness of state policy in the field of public security and order is emphasized.

The article proves that ensuring public security should be considered as a dynamic model capable of adapting to modern challenges, integrating available resources, the latest technologies and management solutions, ensuring a stable state of security of the individual, society and the state. The author outlines promising areas for improving state policy in the field of public security and order, among which the following are prioritized: the formation of a single strategic approach to managing security processes; strengthening interdepartmental coordination; introducing joint planning and clear algorithms for interaction between security actors; developing horizontal information exchange and increasing collective responsibility for achieving results. It is argued that the implementation of these approaches will contribute to increasing the stability of the national security system in the face of modern threats, in particular military ones.

Key words: security, order, politics, state, resources, technology, interaction, threats, management.